

3 Απριλίου 2020

Γέροντας, π. Γεώργιος: Με το «δόξα τω Θεώ» ενωνόμαστε με τον Θεό!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ιεράς

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=488493>

Όταν αγαπώ τον άλλο, συν-χωρώ, χωράω μαζί του. Κάνω μαζί του.

Ενώ εάν δεν συγχωρώ, δεν μπορώ να χωρέσω στον άλλον, δεν αισθάνομαι τον άλλον αδελφό μου, δεν μπορώ να κάνω κοντά του, με ενοχλεί η παρουσία του.

Όμως, μπορούμε να υπομένουμε τον αδελφό μας στις ιδιοτροπίες του, μπορούμε να τον κατανοούμε στις πτώσεις του και να είμαστε επιεικείς απέναντί του.

Μπορούμε να του προσφέρουμε τον εαυτό μας και από τα υλικά αγαθά που έχουμε.

Μπορούμε ακόμα και να ζημιωθούμε χάριν του αδελφού μας.

Μπορούμε να θυσιάσουμε το σπίτι μας, την ησυχία μας, χάριν του αδελφού μας.

Μπορούμε να σεβώμαστε τον συνάνθρωπό μας ως εικόνα του Θεού.

Όλα αυτά πηγάζουν από την θυσία του Χριστού που ζούμε στην Θεία Λειτουργία.

Στην Εκκλησία παύω να είμαι εγώ. Γινόμαστε εμείς. Στην Εκκλησία παύω να λέω το «μου» και λέω το «μας», αν πραγματικά μέσα στην Εκκλησία ζούμε αυτό που ζη η Εκκλησία και ο Χριστός.

Λέγει ο άγιος Χρυσόστομος: «Μη λες εκείνο τον ψυχρό λόγο ‘το δικό μου’ και το ‘το δικό σου’, που εισάγει όλα τα δεινά στην ζωή μας».

Οι πρώτοι Χριστιανοί στα Ιεροσόλυμα ζούσαν ως μία οικογένεια. Υπήρχε κοινοκτημοσύνη. Όλοι πρόσφεραν ό,τι είχαν.

Όπως σε κάθε κοινόβιο μοναστήρι όπου κανείς μοναχός ή μοναχή δεν έχει κάτι δικό του.

Όπου όλα ανήκουν στον Θεό, στην Εκκλησία, και όλοι μετέχουν σ’ αυτά.

Και δεν μετέχουν μόνο οι μοναχοί, αλλά μετέχει και ο κόσμος που πάει. Διότι και ο κόσμος στα μοναστήρια θα φάη, θα πιη, θα κοιμηθή, θα αναπαυθή, διότι όλα είναι όλων.

Αυτός είναι ένας αληθινά ορθόδοξος ευχαριστιακός κοινοβιακός τρόπος ζωής.

Έτσι σωζόμαστε από την απομόνωσι και την μοναξιά.

Δεχόμενοι τον κόσμο ως δώρο Θεού μπορούμε να μην τον καταχρώμαστε, μήτε να τον περιφρονούμε. Αν δεν βλέπουμε τα υλικά αγαθά ως δώρα του Θεού ή θα τα περιφρονούμε, όπως έκαναν οι Μανιχαίοι, ή θα κάνουμε κακή χρήσι – κατάχρησι των δώρων.

Αλλά ο Θεός δεν τα έδωσε για να κάνουμε κατάχρησι. Τα έδωσε για να κάνουμε ευχαριστία.

Γι’ αυτό λέει ο Απόστολος Παύλος: «Παν κτίσμα Θεού καλόν και ουδέν απόβλητο

μετά ευχαριστίας λαμβανόμενον» (Α' Τιμ. δ', 4).

Ό,τι έδωσε και δίνει ο Θεός, είναι καλό, όταν βέβαια λαμβάνεται με ευχαριστία.

Μαθαίνουμε λοιπόν μέσα στην Εκκλησία να λέμε «δόξα τω Θεώ»· να πίνουμε ένα ποτήρι νερό και να λέμε «δόξα τω Θεώ».

Πολλές φορές ξεχνούμε να εκτιμήσουμε αυτό το απλό δώρο του θεού.

Μπορούμε να πιούμε το ποτήρι το νερό εγωιστικά, χωρίς να θυμηθούμε τον Θεό, και χωρίς να πούμε «δόξα τω Θεώ».

Έτσι χάνουμε την ευκαιρία μέσα μέσω της ευχαριστιακής χρήσεως του νερού που πίνουμε να ενωθούμε με τον Θεό.

Όταν όμως το πίνουμε ευχαριστιακά, εν αναφορά και σχέσει προς τον Θεό, το προσφέρουμε στον Θεό.

Με το «δόξα τω Θεώ» ενωνόμαστε με τον Θεό.

Να ευχαριστούμε τον Θεό· και για τα πιο μικρά και ταπεινά, τα πιο καθημερινά, τα πιο απλά. Δεν χρειάζεται να κάνει ο άνθρωπος μεγάλα πράγματα για να ενωθή με τον Θεό.

Αυτά τα καθημερινά και τα απλά που κάνει, αν τα κάνει λέγοντας «δόξα σοι ο Θεός», ενώνεται με τον Θεό.

Απόσπασμα από απομαγνητοφωνημένη ομιλία που έγινε στην αίθουσα διαλέξεων της Ιεράς Μητροπόλεως Δράμας την 9η Μαΐου 1982 προσκλήσει και παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δράμας κ.κ. Διονυσίου, όπως δημοσιεύεται στο περιοδικό ο «Όσιος Γρηγόριος», ετήσια έκδοση της Ιεράς Κοινοβιακής Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, περίοδος β', έτος 1995, αριθμός τεύχους 20.